

Hồi 8

Tìm Người Giải Huyệt

T

ỗ xe dừng ngay trước “Trường Lạc Phường” Kim Phủ.

Bốn tên vệ sĩ Mãn Châu nhảy xuống thật lẹ và Hải Minh ôm xốc Phúc An đi thẳng vào nhà.

Vừa đặt Phúc An nằm xuống thì Kim Nguyên Bá cũng từ ngoài cửa bước vào.

Mắt hắn vẫn lạnh băng băng và vừa vào tới là liền hỏi ngay:

- Nghe nói công tử đã về...

Liếc thấy Phúc An nằm trên giường, hắn hơi sửng sốt, nhưng chỉ thoáng qua là hắn lấy lại bình tĩnh ngay, giọng hắn hết sức trang trọng:

- Tạ ân Trời phật... người lành trời giúp, quả nhiên công tử gia được bình an...

Quay qua phía bốn tên vệ sĩ Mãn Châu, hắn hỏi:

- Chẳng hay chư vị rước công tử từ nơi đâu?

Hải Minh đáp ngay chứ không suy nghĩ:

- Từ Tân Quán của Trương Sứ giả Cúc Hoa Đào.

Kim Nguyên Bá sửng sốt:

- Sao? công tử gia lại ở tại chỗ ngụ của Trương Sứ giả?

Sau khi nghe bọn Hải Minh thuật lại đầu đuôi câu chuyện, Kim Nguyên Bá càng biến sắc:

- Hay quá...Trương Cửu Tôn đến đây là khách mà lại có thể làm trước cái công việc của chủ nhà...

Nghe giọng gay gắt của Kim Nguyên Bá, Thiệu Nhi vội nói:

- Kim lão đừng hiểu lầm, đây là Trương Sứ giả cũng có ý tốt và thật sự thì ông ta cũng không hề biết cái thủ đoạn bắt cá hai tay của cái tên tiểu tử ấy đâu.

Kim Nguyên Bá cười gằn:

- Thế à...

Hải Minh nói:

- Bên này Kim lão bị lừa, bên kia Trương Sứ giả mất vàng nhưng cả hai cũng đều cùng một mục đích là làm sao đưa công tử về yên ổn. Cho nên ai được cũng thế thôi.

Hải Minh nói thật tình, vì trên phương diện cứu người, lý đang là như thế, nhưng cả hai bên, Tổ tài thần cũng như Cúc Hoa Đào, việc cứu người đều nhằm vào quyền lợi riêng tư, vì thế câu nói của Hải Minh càng làm cho hắn thêm khó chịu.

Nhưng con người của Kim Nguyên Bá vốn là nham hiểm, bên ngoài hắn vẫn làm như rất đồng tình, nhưng trong lòng hắn đã ghim một mũi nhọn về phía Cúc Hoa Đào.

Hắn cười cười:

- Hải Vệ Sĩ nói đúng, làm thế nào có thể đem được công tử về là tốt, ai cũng thế thôi, nhất là đối với Cúc Hoa Đào thì chắc chắn gia chủ tôi còn phải tạ tình và chính quý quốc cũng nên đối với Trương Sứ giả có nhiều trọng hậu.

Hải Minh gật đầu:

- Tự nhiên, đó là lẽ mà cũng là lẽ phải, người ta đã tốt với mình thì mình cũng phải tỏ ra biết điều với họ.

Hải Minh là con người thẳng thắn, hắn nói tự nhiên cũng rất là thẳng thắn.

Thế như những câu nói thẳng thắn của hắn, khi được lướt qua màng tai của Kim Nguyên Bá thì lại trở thành những mũi kim nhọn hoặc xoáy nhói tim gan, hắn lặng thinh một lúc rồi xoay qua chuyện khác.

- Nhân tiện tôi cũng báo tin cho chư vị là gia chủ và tiểu thư tôi đã lên đường mấy bữa nay, có lẽ trong đêm nay sẽ đến.

Hải Minh nhướng mắt:

- Thật thế sao?

Kim Nguyên Bá thản nhiên:

- Hải Vệ Sĩ có điều chi thế? Chẳng lẽ lão phu lại lừa các chư vị sao? Đâu có chuyện chi cần phải làm như thế?

Hải Minh trầm ngâm:

- Như thế thì phải tính cho thật gấp...

Kim Nguyên Bá hỏi:

- Sao, chuyện chi phải gấp?

Hải Minh nói:

- Kim lão không thấy sao? công tử gia của chúng tôi tuy đã về được rồi, nhưng đến bây giờ hãy còn chưa tỉnh lại.

Kim Nguyên Bá rung động:

- Công tử làm sao thế?

Hải Minh nói:

- Công tử chúng tôi bị tên tiểu tử ấy dùng độc môn điểm huyết.

Kim Nguyên Bá càng rung động hơn nữa, nhưng chỉ thoáng qua hắn mỉm cười âm hiểm:

- Sao? Trương Sứ giả không đỡ một tay để làm cho công tử tỉnh lại sao?

Hải Minh đáp:

- Sao lại không, nhưng đây, Trương Sứ giả đã làm hết sức, nhưng vì đây là độc môn của tên tiểu tử ấy cho nên không làm sao giải được.

Kim Nguyên Bá tỏ vẻ không tin:

- Trương Sứ giả là cao thủ của Cúc Hoa Đào mà lại bó tay trước thủ pháp bế huyệt của đối phương, thật là chuyện khó tin, để lão phu thử xem...

Hắn bước tới đưa tay vỗ liên mấy chỗ trên mình của Phúc An.

Phúc An hơi động dậy nhưng đó chỉ là do sức dội của cái vỗ chứ huyệt đạo vẫn không thể giải khai.

Kim Nguyên Bá sửng sốt, hắn đưa ngón tay điểm mạnh thêm mấy chỗ, Phúc An vẫn trơ trờ.

Kim Nguyên Bá đỏ mặt lắc đầu:

- Quả thật đây là độc môn thủ pháp...

Hắn cau mặt trầm ngâm nói tiếp:

- Nhưng đây là độc môn thủ pháp của môn phái nào? Những môn phái hiện nay trên giang hồ lão phu đều biết.

Hải Minh nói:

- Chuyện này không thể dần dà, tại hạ thấy phải gấp rút viện trợ cao minh...

Kim Nguyên Bá hơi thẹn:

- Hay là...vì đêm nay thế nào lão phu gia của tôi cũng đến, cứ đợi...

Hải Minh lắc đầu:

- Không cần, hiện tại Thất Cách Cách có mặt gần đây, tại hạ tìm Thất Cách Cách, nhất định người sẽ có phương pháp giải ngay.

oOo

Phế Cung A Phòng từ đời Tần đến bây giờ chỉ còn lại dấu tích nhỏ nhoi, nơi đó, không biết bao giờ trang viện, lâu đài đã được trùng hưng.

Trong dải đất mênh mông, nhà cửa mọc đầy, dải ngang dải dọc phía ngoài, gần đầu đường có một toà trang viện khá lớn, hai cánh cửa đỏ chói màu sơn.

Bên trong là một hoa viện, tuy không lớn lắm nhưng dáng cách đúng là một phú gia vọng tộc.

Cỗ xe sang trọng ngừng ngay nơi đó.

Hải Minh bỗng sốc Phúc An từ trên xe bước xuống, hấn đi thẳng vào hai cánh cửa sơn màu đỏ ấy.

Hấn vừa đến bên cửa thì hai cánh cửa mở hoát ra, một thiếu nữ vận cung trang nữ tỳ chớp mắt kêu lên:

- Công tử gia đã về...

Hải Minh không nói, hấn bỗng Phúc An đi thẳng vào trong.

Bên hòn giả sơn, có một thiếu nữ mặc áo ngũ sắc đang ngồi thưởng cảnh, nàng là một cô gái có vẻ mặt thật trang nghiêm, nhưng vẻ trang nghiêm ấy vẫn không làm át đi nét đẹp mê hồn.

Vừa thấy Hải Minh bỗng Phúc An bước vào, nàng đứng nhướng mắt:

- Phúc An...

Hải Minh bước nhanh tới, có lẽ vì bỗng Phúc An trên tay, hấn không thể hành lễ, hấn khúm núm khom mình:

- Nô tài tham kiến Thất Cách Cách.

Thất Cách Cách khẽ liếc vào mặt Phúc An:

- Phúc An làm sao thế?

Hải Minh thuật rõ lại mọi chuyện, hấn nói thêm:

- Kể cả Kim Nguyên Bá cũng đã thử giải rồi nhưng vẫn vô hiệu quả.

Thất Cách Cách cau mặt:

- Để ta xem.

Hải Minh nhích tới, Thất Cách Cách không nhích tay, nàng chỉ nhìn chăm chăm vào mặt Phúc An rồi nhẹ lắc đầu:

- Ta không có cách.

Hải Minh sửng sốt:

- Sao?

Thất Cách Cách nói:

- Người mở phải là người đã cột, người này thủ pháp cao lắm, sở học của hấn rất quảng bác, muốn giải được huyết cho Phúc An, ta phải đích thân tìm hấn.

Hải Minh nói:

- Như thế thì tình hình rất khó, vì Tổ Tài Thần và con gái của ông ta nội đêm nay sẽ đến.

Thất Cách Cách cau mặt:

- Ai nói?:

Hải Minh đáp:

- Kim Nguyên Bá vừa mới cho nô tài biết.

Thất Cách Cách trầm ngâm một lúc và nói:

- Để Phúc An lại đây, tối nay ta sẽ đưa tới chỗ của Tổ Tài Thần, người bảo cho Kim Nguyên Bá rằng ta ra lệnh cho hắn không được gây chuyện với Trương Sứ giả của Cúc Hoa Đào, vì đây là chuyện ly gián của địch nhân.

Hải Minh cúi mình tuân lệnh lui ra, nhưng mới được mấy bước, Thất Cách Cách gọi lại:

- Khoan, ta dặn, bảo cho Kim Nguyên Bá biết đêm nay ta sẽ đến hội kiến với Tổ Tài Thần.

Hải Minh lại cung kính cúi đầu và quay bước lui ra.

Chờ cho cánh cửa đóng lại rồi, Thất Cách Cách khẽ gọi:

- Tiểu Ngọc.

Một cô tỳ nữ bước ra búi đầu.

Thất Cách Cách hỏi:

- Bây giờ là giờ nào rồi?

Tiểu Ngọc đáp:

- Bẩm Cách cách, bây giờ đã xế rồi.

Thất Cách Cách nói:

- Hãy chuẩn bị tối nay ta đến dinh Hữu Quân Đô Đốc.

Tiểu Ngọc cung kính cúi đầu vâng dạ.

Đêm đã bước qua canh hai.

Không biết do nguyên nhân nào, những chiếc đèn treo trên cột cờ của Hữu Quân Đô Đốc Phủ vùng tắt ngấm.

Bao nhiêu ngọn đèn tắt cùng một lượt.

Chỉ trong khoảnh khắc, cả một vùng phía trước dinh Hữu Quân Đô Đốc đen đặc một màu.

Những tên vệ sĩ trước dinh bắt đầu nhốn nháo.

Ngay trong lúc đó, một chiếc kiệu hoa ngũ sắc do bốn tên lực sĩ khiêng và bốn tên tỳ nữ hộ vệ hai bên.

Cũng không biết chiếc kiệu từ đâu tới chỉ thấy khi đèn vừa tắt thì chiếc kiệu đã có ngay trước dinh cách chừng mười trượng.

Và cũng ngay lúc đó, một bóng đen từ trong lùm cây rậm phóng ra thét lớn:

- Hãy dừng kiệu lại.

Trong kiệu, một giọng trong trẻo vang lên:

- Cái gì thế?

Một trong bốn thiếu nữ đáp:

- Bẩm, có một tên khất cái chặn đường.

Tiếng trong kiệu vang lên:

- À, khát cái à? Chúng ta đâu có gì cho họ, bảo họ hãy tránh ra.

Cô nữ tỳ đáp “vâng” một tiếng là thanh trường kiếm bên vai của cô ta đã được tuốt ra.

Anh thép bay nhanh về phía người hành khất.

Đường kiếm đi thật nhanh và chỉ nhìn qua là biết ngay chiêu thế không phải tầm thường.

Người hành khất lật đật lùi ra sau mấy bước, chiếc gậy đen bóng từ trong tay hắn bật lên.

Cô nữ tỳ trầm mạnh cánh tay chỉ trong nháy mắt đã đánh luôn ba chiêu, không, chỉ một chiêu thôi nhưng khi xuất chiêu, đường kiếm được chia làm ba thức, trước mặt tên hành khất vụt y như chiếc pháo bông đang nổ, nhiều đóm sáng loé lên tung toé.

Tên hành khất vụt la lên một tiếng nho nhỏ và thụt lui luôn.

Từ trên bả vai của hắn máu bắn ra ngoài áo.

Ngay lúc đó, một bóng đen khác từ tàng cây xa vụt xuống, chân chưa chấm đất là chưởng thế đã tung ra...

Cô nữ tỳ bị dội thối lui.

Bóng đen cao cao đứng chắn ngay trước kiệu.

Tiếng từ trong kiệu trầm trầm:

- Dừng kiệu lại cho ta.

Bốn tên đại hán dừng kiệu lại.

Người trong kiệu nói:

- Có thể bức lui được tên nữ tỳ của ta, đủ thấy bản lãnh cũng là khá lắm. Các hạ là gì trong “Cùng gia bang”?

Bóng đen cao đáp:

- Phân Đường chủ “Cùng gia bang” Vân Tiêu.

Tiếng người trong kiệu:

- À... thì ra Đường Chủ Phân Đường tại Trường An, thảo nào võ công như thế ấy...

Hơi ngừng một lúc, tiếng trong kiệu nói tiếp:

- Ta và “Cùng gia bang” vô oán vô cừ, hai bên chưa từng có điều chi xích mích, thế “Cùng gia bang” ngăn kiệu của ta với mục đích gì?

Vân Tiêu đáp:

- Phân Đường “Cùng gia bang” tại Trường An được lệnh bảo vệ Hữu Quân Đô Đốc Phủ, vì chuyện không còn cách nào hơn được, xin phiến cô nương thứ cho, xin cô nương vì mặt “Cùng gia bang” một chuyến.

Tiếng người trong kiệu:

- Lạ không? Tại sao các hạ biết ta đến làm rầy Hữu Quân Đô Đốc Phủ?

Vân Tiêu đáp:

- Tại hạ được lệnh, trừ người trong Đô Đốc Phủ, không ai được đến gần trong vòng mười trượng.

Người trong kiệu nói:

- Chuyện ấy lại càng lạ hơn nữa. “Cùng gia bang” từ trước đến nay không hề có chuyện phân tranh không biết đã làm mướn cho quan nha bao giờ thế nhỉ?

Vân Tiêu đáp:

- “Cùng gia bang” từ trước đến nay không bao giờ tham dự chuyện tranh phân, nhưng hiện tại không thể ngồi yên để nhìn người đã lo cho dân cho nước tại năm tỉnh này bị uy hiếp, vì thế nên buộc phải nhúng tay.

Người trong kiệu hỏi:

- Phân Đường “Cùng gia bang” phụng lệnh ai để bảo vệ cho Đô Đốc Phủ?

Vân Tiêu đáp:

- Tự nhiên là lệnh ban ra từ Tổng Đường của bản bang.

Người trong kiệu gặng lại:

- Thật thế à?

Vân Tiêu đáp:

- Trường An phân đường từ trước đến nay chỉ chấp hành lệnh của Tổng Đường.

Người trong kiệu lại hỏi:

- Nhưng làm sao Tổng Đường của quý bang lại biết Hữu Quân Đô Đốc có người xâm phạm?

Vân Tiêu đáp:

- Hiện tại Trường An thành phong vũ âm ỉ đầy lên, nhiều lực lượng dồn dập tới đây rất khó mà đoán được dụng ý, vì thế, có phòng bị sẽ tránh khỏi điều hậu hoạn, chuyện đó không phải bản bang làm việc vô lý đâu.

Người trong kiệu hỏi:

- Các hạ nhất định cản kiệu của ta à?

Vân Tiêu đáp:

- Tự nhiên.

Người trong kiệu hỏi:

- Nhưng các hạ biết có cản được hay không?

Vân Tiêu đáp:

- Tại hạ chỉ tận lực để làm nhiệm vụ còn cản được nổi hay không lại là chuyện khác.

Người trong kiệu nói:

- Tốt lắm, các hạ hãy thử xem...

Cùng một lúc với câu nói, từ trong kiệu một luồng chỉ phong bắn thẳng ra, xẹt ngay vào giữa ngực Vân Tiêu.

Vân Tiêu cười nhạt, hấn không né, cũng không thụt lui, bàn tay phải kéo lên đối kháng...

Ngay lúc đó, từ trong bóng tối vụt có tiếng kêu lên:

- Vân Phân Đường chủ, không được đâu, lui lại...

Bằng tất cả cảnh giác và kinh nghiệm, Vân Tiêu vừa nghe tiếng la đã lui ngay, nhưng thiếu chút nữa là không còn tránh kịp ngọn chỉ phong sát tới, thân áo trước của hấn bị thủng một lỗ y như dao khoét may là nhờ lui mau nên không phạm vào da.

Vân Tiêu tháo mồ hôi,

Bóng trắng cùng một lúc với tiếng nói xuất hiện ngay: Bạch Y Khách Lý Đức Uy. Hấn bước ngay tới trước kiệu và lên tiếng:

- Chính như cô nương vừa nói, “Cùng gia bang” và cô nương vốn không oán không thù, tại sao cô nương chưa chi mà đã hạ độc thủ như thế?

Người trong kiệu nói:

- Ta nói đây này, chắc các hạ không tin, thật là ta đâu có ý hại Phân Đường chủ.

Lý Đức Uy nói:

- Nếu Phân Đường chủ không thoái nhanh thì ngọn chỉ vừa rồi của cô nương đã đủ thu lấy tánh mạng con người ấy rồi còn gì nữa?

Người trong kiệu nói:

- Ai phát chiêu, người ấy chủ động, tại Phân Đường chủ thối lui, chứ nếu đừng thối lui thì chỉ phong cũng chỉ chạm vào áo thế thôi.

Lý Đức Uy hỏi:

- Như thế thì phát chiêu để làm gì?

Trong kiệu có tiếng cười thật nhẹ:

- Phát chiêu để buộc các hạ phải ra mặt.

Lý Đức Uy hỏi:

- Như thế là cô nương đến tìm tại hạ không phải có ý phạm Đô Đốc Phủ?

Người trong kiệu đáp:

- Vốn là như thế.

Lý Đức Uy hỏi:

- Chính cô nương đã nói với tại hạ là trong những ngày tới đây sẽ có người xâm phạm Đô Đốc Phủ, thế sao cô nương lại là người đến trước?

Người trong kiệu nói:

- Vì để tìm các hạ, nên tôi phải đến, chứ cái toà Đô Đốc Phủ nhỏ nhỏ này không đáng cho tôi để ý đâu.

Lý Đức Uy hỏi

- Cô nương tìm tại hạ có chuyện chi chỉ giáo?

Người trong kiệu đáp:

- Phúc An đã về rồi.

Lý Đức Uy mỉm cười:

- Như thế đủ thấy rằng tại hạ không hề lừa dối cô nương.

Người trong kiệu nói:

- Tuy đã về nhưng so với chưa về cũng giống như nhau.

Lý Đức Uy hỏi:

- Cô nương nói như thế là sao?

Người trong kiệu nói:

- Hắn bị điểm huyết bằng một thủ pháp độc môn, vì thế cho đến hiện tại cũng vẫn chưa hồi tỉnh, như thế không phải cũng y như chưa về.

Lý Đức Uy à lên một tiếng:

- Chuyện như thế à? Cô nương cũng là một nhân vật võ công cao tuyệt, thế mà không giải được hay sao?

Người trong kiệu nói:

- Các hạ đừng nói như thế, nếu giải được thì tôi còn đi tìm các hạ làm chi cho nhọc?

Lý Đức Uy hỏi:

- Cô nương cho rằng tôi giải được hay sao?

Người trong kiệu nói:

- Ai cột là người đó mở, có phải thế không?

Lý Đức Uy gặng lại:

- Nhưng cô nương cho rằng tại hạ sẽ chịu giải huyết hay sao?

Người trong kiệu nói:

- Tôi đến tìm để nhờ các hạ giúp cho!

Lý Đức Uy nói:

- Nếu như thế thì cho dầu không muốn, tại hạ cũng phải nể mặt cô nương.

Người trong kiệu nói:

- Rất mong các hạ cho tôi một thể diện, nhưng nếu các hạ không bằng lòng thì tôi cũng không dám cưỡng cầu.

Lý Đức Uy nói:

- Tại hạ đâu dám để cho cô nương đi không về rồi, vậy xin cô nương hãy về, trưa ngày mai tại hạ sẽ đến.

Người trong kiệu nói:

- Sao lại phải đến trưa ngày mai? Không được đâu, nếu bằng lòng trợ giúp thì xin hãy giúp ngay.

Lý Đức Uy nói:

- Cô nương, hấn ngủ thêm một đôi ngày cũng đâu có sao?

Người trong kiệu nói:

- Tôi biết, tôi không phải sợ nguy hiểm đến tính mạng của hấn, nhưng vì đêm nay hấn cần gặp một bằng hữu, vì thế cần phải được giải huyết ngay.

Lý Đức Uy gặng lại:

- Nhất định đêm nay hấn phải gặp bằng hữu hay sao?

Người trong kiệu nói:

- Thật thì không phải chỉ đêm nay mới được nhưng vì đã lỡ hẹn rồi.

Lý Đức Uy hỏi:

- Hấn hẹn à?

Người trong kiệu nói:

- Vừa đến Trường An là hấn bị mất tích, đến khi về lại hôn mê, làm sao hấn lại ước hẹn được với ai? Chẳng qua là tôi đã thay hấn mà hẹn ước.

Lý Đức Uy hỏi:

- Trong khi hấn chưa được giải huyết, tại sao cô nương lại dám hẹn với người ta như thế?

Người trong kiệu nói:

- Tôi đoán chắc rằng các hạ có tại nơi đây và tôi nghĩ rằng khi gặp được, nhất định các hạ sẽ giúp cho tôi chuyện đó.

Lý Đức Uy nói:

- Cô nương đã nói thế thì thật tình lòng tôi không muốn, tôi cũng phải gật đầu, tôi không bao giờ dám để cho cô nương lỡ hẹn với người, nhưng không biết bây giờ công tử Phúc An ở tại đâu?

Người trong kiệu nói:

- Ở ngay trong kiệu tôi đây, xin phiền các hạ hãy bước lại giúp cho.

Lý Đức Uy nhích lên mấy bước, hấn đưa tay chỉ vào trong kiệu và nói:

- Lát nữa cô nương vỗ vào sau ót hấn một cái là huyết đạo được giải khai.

Người trong kiệu nói:

- Đúng là thủ pháp tuyệt luân, cách không giải huyết một cách chính xác như thế thật không thể tưởng tượng...

Lý Đức Uy cười:

- Cô nương quá khen.

Hắn hơi ngần ngừ một giây và nói tiếp:

- Chắc cô nương không còn điều chi nữa?

Người trong kiệu nói:

- Các hạ đuổi khách đó à?

Lý Đức Uy cười:

- Không dám, tại hạ chỉ sợ vị công tử đây lỡ hẹn.

Người trong kiệu nói:

- Tôi hẹn giờ nào, chẳng lẽ tôi lại không biết hay sao?

Lý Đức Uy nói:

- Nếu cô nương, thấy có thể lưu lại đây thêm nữa thì cũng không sao.

Người trong kiệu nói:

- Thôi, các hạ đã không mấy hoan nghinh sự có mặt của tôi, bọn Phên Đường “Cùng gia bang” lại đang đứng hằm hằm, thêm vào đó là cái uy thế của Đô Đốc Phủ lại càng bức người như thế ấy thì tôi thấy nên đi là phải. Tuy nhiên, tôi còn một câu hỏi, mong các hạ vui lòng phúc đáp, ngay bây giờ có thể còn nói được các hạ là người chỉ chuyên nghề buôn bán để kiếm lợi nữa hay không?

Lý Đức Uy cười:

- Nếu nói một câu như thế nữa, chẳng hoá ra là con người cố chấp hay sao.

Người trong kiệu nói:

- Các hạ nhận như thế là đủ rồi.

Và nàng ra lệnh cho những tên thuộc hạ:

- Đi trở lại.

Chiếc kiệu nhô lên, bốn cô tỳ nữ khẽ nghiêng mình chào Lý Đức Uy rồi cùng quay lại.

Vân Tiêu bước tới hỏi:

- Thiếu hiệp, người trong kiệu là ai thế?

Lý Đức Uy đáp:

- Đó là vị Quận Chúa Mãn Châu, gọi là Thất Cách Cách.

Lý Đức Uy nói tiếp:

- Phên Đường Chủ, chẳng hay Phên Đàn đã có tin tức về việc Tổ Tài Thần đã đến Trường An?

Vân Tiêu đáp:

- Theo tôi thấy thì có thể Tổ Tài Thần nội đêm nay đã đến Trường An, vì Phúc An cần gặp người thì nhất định không ai ngoài Tổ Tài Thần.

Vân Tiêu nói:

- Thiếu hiệp, hình như Trường An đã thêm nhiều phiền nhiễu rồi đấy.

Lý Đức Uy nói:

- Bây giờ thì chưa đến đổi đầu, khi mà Hải Hoàng của Cúc Hoa Đào dẫn bọn Thập tiên phong, thập tướng quân và thập Sứ giả đến đây thì mới thật là náo nhiệt.

Vân Tiêu cau mặt:

- Sao? Hải Hoàng cũng đến đây à?

Lý Đức Uy đáp:

- Cứ theo tình thế này mà nói, thì chắc chắn là hấn sẽ đến.

Vân Tiêu lặng thinh, mặt hấn như nặng xuống.

Lý Đức Uy khẽ nghiêng tai và nói:

- Người của Đô Đốc Phủ sắp ra rồi, chúng ta nên tránh đi nơi khác.

Hai người chưa kịp đi thì từ trong cửa dinh Đô Đốc Phủ có tiếng vọng ra:

- Hữu Quân Đô Đốc kinh thỉnh thiếu hiệp diện kiến.

Lý Đức Uy nhướng mắt:

- Trong Đô Đốc Phủ quả đã có cao nhân, tại hạ cần vào đó xem sao, Phân Đường Chủ thấy có cần cùng vào đó hay không?

Vân Tiêu lật đật nói:

- Ngay bây giờ thì không tiện đâu, xin thiếu hiệp cứ vào, tại hạ xin kiếu từ.

Hấn vòng tay và lặn vào bóng tối...

- - - 000 - - -